

ANTON ŠTRUKELJ

Hvaljeno bodi presveto Jezusovo Srce!

Dragi sobratje, dragi romarji! Z velikim veseljem in hvaležnostjo pozdravljam vse vas, ki ste od blizu in daleč prišli v ta lep romarski kraj Hall na Tirolskem. Čudovita bazilika Jezusovega Srca, v kateri smo se zbrali k bogoslužju, nam daje nekakšno slutnjo nebes, je odsev onstranske gloriole.

V svetem letu usmiljenja obhajamo sv. mašo v čast Jezusovemu Srcu in se z bogoslužjem tako rekoč oziramo v Jezusovo Srce, ki ga je ob smrti prebodla sulica rimskega vojaka. Da, njegovo Srce je odprto za nas in pred nami – in s tem se je odprlo srce Boga samega. Bogoslužje nam razlaga oznanilo Jezusovega Srca, ki govori predvsem o Bogu kot pastirju ljudi in nam na ta način razodeva Jezusovo duhovništvo, ki je zakoreninjeno v globini njegovega Srca. Tako nam kaže večni temelj in hkrati veljavno merilo vsakega duhovniškega služenja, ki mora biti vedno zasidrano v Jezusovem Srcu.

Izbrana besedila nam pomagajo razumeti ljubečo skrb dobrega Pastirja, ki je odprl svoje Srce za nas. V teh pesmih sta nagovor in odgovor med seboj prežeta. Z ene strani so ti spevi vzeti iz Božje besede, z druge pa so že človekov odgovor na njegovo besedo, odgovor, v katerem se Beseda sama podarja in vstopa v naše življenje. Najpomembnejši teh besedilih v današnjem bogoslužju je Psalm 23 (22) – »*Gospod je moj pastir*«. V tem psalmu je Izrael v molitvi sprejel razodetje Boga samega kot pastirja in iz tega napravil usmeritev za svoje življenje. »*Gospod je moj pastir: nič mi ne manjka*«. V tej prvi vrstici sta izražena veselje in hvaležnost za dejstvo, da je Bog navzoč in skrbi za nas. Berilo iz knjige preroka Ezekijela se začena z isto

Anton Štrukelj, Lob sei dem Heiligsten Herzen Jesu. Pridiga na 16. mednarodnem romanju v baziliki Jezusovega Srca v Hallu na Tirolskem, 27. avgusta 2016 (tudi hrvaški in slovenski prevod).

mislijo: »*Jaz sam bom iskal svoje ovce in bom skrbel zanje*« (Ezk 34,11). Bog se osebno zavzema zame, za nas, za človeštvo. Nisem puščen sam, izgubljen v vesolju in v družbi, v kateri smo vedno bolj zmedeni. Bog se zavzema zame! Ni oddaljeni Bog, kateremu moje življenje ne bi pomenilo veliko. Mnogi današnji ljudje si morda sploh ne želijo, da bi se Bog brigal zanje. Nočejo, da bi jih Bog motil. A kjer dojemajo Božjo skrb in ljubezen kot motnjo, tam je spačeno tudi človeško bitje. Kako lepo in tolažljivo je vedeti, da obstaja oseba, ki mi hoče dobro, me ima rada in se zanima ter zavzema zame. A veliko odločilnejše je, da obstaja tisti Bog, ki me pozna, me ljubi in skrbi zame. »*Jaz poznam svoje ovce in moje ovce poznajo mene*« (Jn 10,14), govori Cerkev pred evangelijem z Gospodovo besedo. Bog me pozna, skrbi zame. Ta misel bi nas morala zares navdajati s srečo. Naj prodre globoko v našo notranjost!

Tudi v današnjem evangeliju nam Gospod govori: »*Jaz sem prava vinska trta*« (Jn 15,3). V priliki o vinski trti je gotovo najprej čudovito jamstvo: da smo nekje ukoreninjeni, obstojno in krepilno, da po svojem rojstvu nismo izpostavljeni, osamljeni, ki nimajo druge opore kakor svoj vprašljivi osebek. Tudi nismo zgolj »stvari« nedoumljivega Stvarnika, ki nam pač vselej hoče dati in tudi ohranjati bivanje – dokler mu je všeč. Imamo marveč jamstvo, da smo povezani z Izvirom, ki nam daje moči in podarja rodovitnost; in iz tega Izvira moremo živeti smiselno in koristno bivanje. Toda trditev, ki preveva ves evangelij, je več kakor to jamstvo: na podlagi zagotovila je tudi nujna *zahteva*, da v tem Izvoru ostanemo: »*Ostanite v meni, potem bom jaz ostal v vas.*« Ta zahteva je tako silovito nujna, da je z njo povezana skoraj groznja: kdor ne ostane, se posuši, je odrezan in zgori. To se izvrši skoraj naravno – kakor kaže prilika o mladiki in trti – izvrši pa se tudi osebno, ker je Bog Oče sam zaskrbljen za edinost Sina s svojimi vejami ali udi. Ta edinost je osrednji dogodek sveta in njegove zgodovine. Ta edinost je tako tesna, da ne trpi nobenega polovičarstva: ali je mladika na trti ali pa je od nje ločena. To si moramo vzeti k srcu: »*Brez mene ne morete ničesar storiti*« – pa čeprav mislite, da morete iz sebe kaj doseči.

Vrnimo se k našemu psalmu. Tam je rečeno: »Vodi me po pravi poti zaradi svoje ljubezni. Tudi če hodim po temni dolini, se ne bojim hudega, ker si ti z menoj. Tvoja palica in tvoja gorjača mi dajeta gotovost« (23 /22/ 3s). Pastir kaže pravo pot tistim, ki so mu zaupani. Hodi pred njimi in jih vodi. Povejmo drugače: Gospod nam kaže, kako pravilno uresničujemo človečnost. Uči nas umetnosti, kako naj živim kot oseba. Kaj moram storiti, da ne bom propadel, da ne bom zapravil svojega življenja v pomanjkanju smisla? Prav to vprašanje si mora zastaviti vsak človek in sicer v vsakem obdobju življenja. Koliko temine je okoli tega vprašanja v našem času! Vedno znova nam prihaja na misel beseda Jezusa, ki je imel sočutje z ljudmi, ker so bili kakor ovce brez pastirja. Gospod, usmili se tudi nas! Pokaži nam pot! Iz evangelija vemo: On sam je pot. Živeti s Kristusom, hoditi na njim – pomeni, najti pravo pot, da bi naše življenje našlo smisel in da bi nekega dne mogli reči: »Zares, življenje je bilo lepo in dobro«. Izraelsko ljudstvo je bilo in je hvaležno Bogu, ker je v zapovedih pokazal pot življenja. Veliki psalm 119 (118) je izraz veselja nad dejstvom, da ne tavamo v temi. Bog nam je pokazal, kakšna je pot in kako moremo hoditi pravilno. Tisto, kar povedo zapovedi, je povzeto v Jezusovem življenju in je zato postalo živ vzor. Zdaj razumemo, da te Božje smernice niso verige, marveč so pot, ki nam jo Jezus kaže. Lahko smo hvaležni zanje in se veselimo, ker so v Kristusu pred nami kot živa resničnost. On sam nas je osrečil. V hoji skupaj s Kristusom doživljamo veselje razodetja. Kot duhovniki in dobri kristjani naj ljudem prinašamo veselje, da nam je Gospod pokazal pravo pot življenja.

Sledi beseda o »temni dolini«, po kateri Gospod vodi človeka. Pot vsakega od nas bo nekega dne pripeljala v temno dolino smrti, v kateri nas nihče ne more spremljati. Edino Gospod bo tam. Kristus sam je sestopil v temno noč smrti. Zato nas Kristus Odrešenik ne zapusti niti v smrti. Tudi tam nas vodi. »Če grem v podzemlje, si tam«, pravi Psalm 139 (138). Da, ti si navzoč tudi v poslednji bridkosti. Zato naš psalm lahko reče: tudi tam, v temni dolini, se ne bojim hudega. Ko govorimo o temni dolini, pa lahko mislimo tudi na temne doline skušnjave, malodušnosti, preizkušnje,

skozi katere mora iti vsaka človeška oseba. Gospod je navzoč tudi v teh temačnih dolinah življenja. O, Gospod, pokaži mi, da si tu: v mračnosti skušnjave, v urah zatemnitve, v katerih se zdi, da so ugasnile vse luči! Pomagaj nam duhovnikom, da bomo mogli biti v takšnih temnih nočeh blizu osebam, ki so nam zaupane. Da jim bomo mogli pokazati tvojo luč.

»*Tvoja palica in tvoja gorjača mi dajeta gotovost*«. Pastir potrebuje palico proti divjim živalim, ki hočejo vdreti v čredo; proti roparjem, ki iščejo svoj plen. Poleg palice je gorjača, ki daje oporo in pomaga, da gremo skozi težke prehode. Oboje spada tudi k cerkveni službi, k duhovniški službi. Tudi Cerkev mora uporabljati pastirjevo palico, s katero varuje vero zoper ponarejevalce, zoper takšne usmeritve, ki v resnici begajo in zavajajo. Tudi palica je lahko v službi ljubezni. Zato tudi ni prav in nikakor ni ljubezen, če dopuščajo bujno razraščanje krive vere, pačenje ali potvarjanje in razpadanje vere, kakor da bi mi sami iznašli vero. Kakor da vera ne bi bila dar Boga, dragoceni biser, ki si ga ne pustimo iztrgati. Hkrati pa mora palica vedno znova postajati pastirjeva gorjača, ki pomaga ljudem, da morejo hoditi za Gospodom tudi po težkih poteh.

Na koncu tega psalma je govor o pripravljeni mizi, o olju, s katerim je maziljena glava, o prekipevajočem kelihu, o tem, da smemo prebivati v Gospodovi bližini. V psalmu to izraža predvsem vidik veselja ob prazniku, ko smo z Bogom v svetišču, ko nas On sam pogosti in nam služi, ko moremo prebivati pri njem. Za nas, ki molimo ta psalm skupaj s Kristusom in njegovim telesom, ki je Cerkev, je ta vidik upanja dobil še večjo prostranost in globino. V teh besedah tako rekoč vidimo preroški predujem skrivnosti evharistije, v kateri nas Bog sam pogosti, ko se nam daje kot hrana – kot tisti kruh in tisto izborno vino, ki edina moreta dati poslednji odgovor na najglobljo človekovo lakoto in žejo. Kako ne bi bili srečni, da moremo biti vsak dan gostje pri Gospodovi mizi in prebivati pri njem? Kako ne bi bili srečni ob dejstvu, da nam Gospod sam naroča: »*To delajte v moj spomin!*« Srečni, ker nam je zaupal, da pripravljamo Gospodovo mizo za ljudi, da jim dajemo njegovo telo in njegovo kri, jim podarjamo dragoceni dar njegove navzočnosti. Zares, z

vsem srcem smemo skupaj moliti besede psalma: »Dobrotljivost in zvestoba me spremljata vse dni mojega življenja« (23/22/6).

Ob koncu se na kratko ozrimo še na dva obhajilna speva, ki nam ju Cerkev danes predlaga v svojem bogoslužju. To je zlasti beseda, s katero sv. Janez sklepa pripoved o Jezusovem križanju: »Vojak mu je s sulico prebodel stran in takoj je pritekla kri in voda« (Jn 19,34). Jezusovo srce je prebodeno s sulico. Odprto je in postane izvir: voda in kri, ki pritečeta iz njega, kažeta na dva temeljna zakramenta, iz katerih Cerkev živi: na krst in evharistijo. Iz Gospodove prebodene strani, iz njegovega odprtega Srca privre živi studenec, ki teče skozi stoletja in gradi Cerkev. Odprto Srce je izvir nove reke življenja. V tej povezavi je sv. Janez gotovo mislil tudi na prerokbo Ezekijela, ki vidi, kako iz novega templja izvira reka, ki daje rodovitnost in življenje (Ez 47): Jezus sam je novi tempelj. Njegovo odprto srce je izvir, iz katerega priteka reka novega življenja, ki se nam podarja v krstu in evharistiji.

Bogoslužje slovesnega praznika presvetega Jezusovega Srca pa predvideva kot obhajilni spev še eno besedo, sorodno tej, vzeto iz Janezovega evangelija: »Kdor je žejen, naj pride k meni. Naj pije, kdor veruje v mene. Sveto pismo pravi: ‚Pritekali bodo iz njega studenci žive vode‘« (prim. Jn 7,37s). V veri pijemo tako rekoč živo vodo Božje Besede, Kristusa. Tako vernik tudi sam postaja izvir, ki podarja živo vodo izsušeni zemlji zgodovine. To vidimo v svetnikih. To vidimo v Mariji, ki je kot velika žena vere in ljubezni postala skozi stoletja izvir vere, ljubezni in življenja. Vsak kristjan in vsak duhovnik bi moral iz Kristusa postati studenec, ki prinaša življenje drugim. Mi bi morali dajati vodo življenja žejnemu svetu.

Dragi bratje in sestre! Rad bi sklenil z lepo molitvijo, ki jo je napisal zaslužni papež Benedikt XVI. in jo objavil na spominski podobici ob bisernem jubileju svojega duhovniškega posvečenja:

»Gospod, zahvaljujemo se ti, da si odprl svoje Srce za nas, da si v svoji smrti in v svojem vstajenju postal vir življenja. Daj, da bomo osebe, ki živijo iz tvojega izvira in podeli nam, da bomo tudi mi mogli biti izvir, zmožni dati temu našemu času vodo življenja. Zahvaljujemo se ti za milost duhovniške službe. Gospod, blagoslovi nas in blagoslovi vse ljudi tega časa, ki so žejni in Te iščejo. Amen.«